

Bereti Gábor

Sokáig haragudtam

Sokáig haragudtam rád, Istenem.
Mert nem voltam se szép, se bátor,
s gyakran vett erőt rajtam a félelem.

Pedig hol is lehetett volna máshol
viaskodni úgy, mint itt. Hiszen
annyiszor a becsületembe gázolt

a Sors, és figyelmeztetett, nem te vagy
kiért lehajolnom érdemes.
És Te nékem mégis mindig az maradsz

akinek hittelek: a félelmetes.
Hiszen itt, ha minden így marad,
akkor már Te is csupán vesztes lehetsz.

A megváltó

Előbb imádkozott,
engedj be minket álmainkba,
mormolta, miközben fölfelé figyelt.
S hogy ne csupán magához szóljon,
tekintetével hatalmas,
kéklő kupolát vont maga köré.
Aztán a kopár földet,
a térde körüli gyér növényzetet nézte.
Végül felállt,
és elindult, hogy
rátaláljon a csodákra.

Diogenész, Gellért és a felcser

Nem hitte, hogy való lesz, amit kér.
Alant a Duna. A hegyen fönt él
két jó barát, Diogenész és Gellért.
Ő a hordókészítéshez is ért.

Sok donga, abroncs, kalapács és ív-
hajlítás. És sok seb. Egy se steril.
Jó rá, amit hoz, az akvamarin,
és a hozzákevert, sós glicerin.

Ahogy jön-megy fönn a hegyen, baktat,
áruván a friss lámpaolajat,
a két jó barát megörül néki,

hordóban éljen, ezt fogják kérni,
s hogy ő a sánta, törött donga,
az életben mindezt még élni fogja.

